

РЕШЕНИЕ

№ 320

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в публично заседание на 05.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **13477** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

производството е по реда на чл. 44, ал. 8 във връзка с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Х. А., [дата на раждане], гражданин на С., подадена чрез адв. Н. М.–АК [населено място], срещу Заповед № 5364з-5317/01.12.2025г. на Директора на Дирекция "Миграция", с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ към Дирекция "Миграция".

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административно – производствените правила, в противоречие с материалния закон и целта на закона. Твърди се, че чужденецът вече е бил настанен първоначално в СДВНЧ-лагер Б. , а понастоящем в СДВНЧ- лагер [населено място]. Сочи, че има сключен договор за наем на жилище с посочен адрес, доказателство за финансиране и предоставяне на нужната финансова помощ. Желаете да му се разреши пребиваване на домашен адрес или открит лагер.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., която поддържа жалбата. Представя писмени доказателства в подкрепа на твърденията в нея.

Ответникът - директорът на Дирекция "Миграция", чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Ч. моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и немотивирана.

СГП не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на

основанията за законност на административния акт по чл. 146 от АПК:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, насочена е срещу акт, който подлежи на обжалване пред административния съд, от страна, която е носител на правен интерес от оспорването ѝ, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, в предписаната от закона форма – чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, поради което е валиден.

Със Заповед № 5364з-5317/01.12.2025г. на осн. чл. 44 ал.8 изр.3-то от ЗЧРБ на жалбоподателя е постановено „продължаване на принудителното настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „миграция“ , считано от 03.12.2025г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка , но за не повече от 6 месеца “.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. Следователно, материално-правните предпоставки за законност на процесната заповед са наличието на заповед за ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т.т. 2 и 3 от ЗЧРБ, както и установено възпрепятстване изпълнението на заповедта или опасност от укриване. Безспорно по делото е, че на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – „връщане до страната на произход“ със заповед УРИ№5392ПААМ-3818/07.11.2024г. на Началника на 01 Сектор при ООДЦ-СДИР, изменена със Заповед УРИ5392-ПАМ-1386/10.12.2025г., за която не са наведени твърдения да не е влязла в сила /л.12,13/. С това първата материално-правна предпоставка за налагане на процесната ПАМ е осъществена.

Втората материално правна предпоставка, визирана в ч. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, която се сочи в обжалваната заповед, е опасност от укриване. Оспорената заповед мотивира наличието на опасност за укриване с предложение рег. № 5364р-27676 от 01.12.2025 г. на началник Отдел „Противодействие на незаконната миграция“ -ДМ, в който са изложени факти относно предходно настаняване в СДВНЧ- С., отказан статут на бежанец, проведени беседи с чуждия гражданин, доклади записки в които е отразено, че той не желае да се завърне в страната на произход и не иска да окаже съдействие за издаване на документи за това пътуване. Същият е подал последваща молба за международна закрила от 29.07.2025г., която не се допуска за разглеждане, видно от Решение № 38-В/15.08.2025г.на органа, потвърдено с Решение№ 7971//04.11.2025г. на АС Хасково. ПАМ е наложена на лицето, заради неустановено легално преминаване на държавната граница на РБ. Сочи се, че лицето е без адресна регистрация в България и не разполага с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ. При справка в информационните масиви, ползвани от дирекция "Миграция" се установява, че лицето има предишен престой в СДВНЧ и е с отказан статут на бежанец.

Направена е констатация, че към момента спрямо него не са налице изискванията на чл. 44 ал.5 от ЗЧРБ и липсват убедителни доказателства за наличие на осигурено жилище и финансови средства за издръжка. Според предложителя е налице хипотезата на "опасност на лицето да се укрие", предвидена като основание в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ при вземане на решение от страна на административния орган за принудително настаняване, а не на друга по лека административна

мярка. При тези фактически данни, съвкупно е преценено, че лицето може да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ и опасност от укриване е налице.

Алинея 8 от същият текст дава възможност настаняването да продължи до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешените срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на Дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок, не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно. В конкретния случай, със Заповед № 5364з-5317/01.12.2025 г. на директора на Дирекция "Миграция" принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ е продължено на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 – то от ЗЧРБ за срок не повече от 6 месеца, считано от 03.12.2025 г.

Актът е мотивиран от фактическа и правна страна. Като фактическо основание за налагане на мярката е посочено съществуването на пречки за изпълнение на наложена ПАМ „Връщане на чужденец до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ предвид наличието на опасност същият да се укрие, за срок до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ и за организиране извеждането на чужденеца от Република България, но за не повече от 6 месеца съобразно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, който срок тече от момента на настаняване в СДВНЧ. Всяко принудително настаняване на чужденеца в този център на дирекция "Миграция" – МВР се съобразява в общия срок от 18 месеца, посочен в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ – първоначални 6 месеца и допълнителни 12 месеца. Предвид изричната разпоредба на чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО, според който държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок 6-месечен освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца, следва извод, че в общия 18-месечен срок се включва и краткосрочното настаняване по чл. 44, ал. 13 ЗЧРБ.

Не се констатира нарушаване на правата на жалбоподателя. Правото му на защита е надлежно обезпечено чрез възможността за съдебно оспорване на мярката.

Изложеното е основание за съда да приеме, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения като самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспорената заповед – т. е. такива, които биха мотивирали административният орган да постанови акт в противен смисъл. Жалбоподателят своевременно е упражнил правото си на защита срещу заповедта и в настоящето съдебно производство са му предоставени достатъчно гаранции за защита на твърденията му, във връзка със съдебния контрол на законосъобразност на утежняващия го акт. Изложеното определя спорът като материалноправен.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз "или" хипотезата "опасност от укриване" е самостоятелно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по

отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ от 6 месеца.

Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване.

По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на Д. Х. А. са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – същият веднъж е преминал границата нелегално, няма близки в страната и не притежава средства да я напусне. По делото са приложени докладна записка от извършена проверка на посочен адрес на пребиваване в договор за наем, от която е видно, че стая от 10 кв.м не е годна за обитаване, същата няма достъп до баня и санитарен възел, заявление от наемодателите И. Г. С. и М. Г. С., в което е посочено, че същите са получили парични средства, за да изготвят договор за наем, не са виждали и не познават Д. А., а извършват услуга на друг човек. В същото заявление е записано, че наемодателите С. се отказват да предоставят жилище на лицето Д. А.. Приложена е и докладна заповед, изготвена по повод започване на производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване на Дио Х. А., в която е отразено негово заявление, че не притежава паспорт, който да остави в залог, както и парични средства, които да внесе като гаранция за замяна на обезпечителната мярка.

От изложеното следва, че жалбоподателят е с неустановен адрес в страната. Представената декларация от И. С. и М. С. по чл. 72, ал.5 ППЗЧРБ е непълна и не съдържа информацията, предвидена в посочената нормативна разпоредба. От декларацията не става ясно дали лицата са собственици на посоченото жилище, не е представен такъв документ. Освен това, както бе казано по-горе тези лица се отказват от договора за наем и предоставяне на жилище. Следователно записаното съдържание в тези документи не може да послужи за целите за които е създадено.

Изложеното обуславя извод, че действително по отношение на жалбоподателя съществува опасност от укриване съобразно данните, посочени изрично от законодателя в пар.1, т.4з от ДР на ЗЧРБ.

С това са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ

по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ и е налице опасност от криване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – лицето е извършило правонарушение чрез преминаване на държавната граница не по установения ред.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципа на пропорционалност по чл. 6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 4110 от 29.04.2022 г. по адм. дело № 3121/2022 г., IV отделение на ВАС и Решение № 6370 от 28.06.2022 г. по адм. дело № 4071/2022 г., IV отделение на ВАС, постановени по отношение на афганистански граждани.

Спазена е и целта на закона – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на Предложението на началник отдел "П." към дирекция "Миграция" – МВР. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на съдействие, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Съдът приема за основателни мотивите по това предложение, които определят жалбоподателя, като лице, за което има опасност да се укрие и осуети изпълнението на заповедта по чл. 39а, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ. Правилно е определен и продължителността на ПАМ във вр. чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

Предвид изложеното до тук, съдът приема, че жалбата е изцяло неоснователна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответната администрация следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 102/ сто и две/ евро юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София град, Трето отделение, 62 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Д. Х. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., подадена чрез адв. Н. М. –АК [населено място], срещу Заповед № 5364з-5317/01.12.2025г. на Директора на Дирекция "Миграция", с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ към Дирекция "Миграция".

ОСЪЖДА Д. Х. А., [дата на раждане], гражданин на С. ДА ЗАПЛАТИ на Дирекция "Миграция" – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 102 /сто и две/ евро.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

Съдия: